

1

Chess

Kako me mogućnost da provedem nekoliko sati u društvu seksi, savršeno građenih i slavni golih muškaraca nimalo ne uzbuđuje, konačno moram priznati da sam dosegla novu razinu apatije.

Lani sam bila u sličnoj situaciji – toliko golih muškaraca, toliko seksi tijela koje sam trebala ovjekovječiti fotografskim aparatom – i samo što nisam iskočila iz kože od iščekivanja. Baš kao moj prijatelj James sada.

„Mislim da ćeš mi morati oštro narediti da se skuliram”, kaže James, pušuci polako pramen dima u zrak.

Sklopčana na dvosjedu od ratana na suprotnoj strani moga balkona, da mi ne zapuhne lice dimom cigarete, ne mogu se ne nasmijati. „Zašto?”

Blistav u svojem odijelu boje limete, koje je kompletirao drečavo žutom leptir-kravatom, James zakoluta očima. „Nemoj mi glumiti čednost, Chess. Ne stoji ti dobro.”

Pomalo me zanima kako to izgledam kad „glumim čednost”, ali ne nasjednem na provokaciju; vrlo dobro znam zašto je James izvan sebe. To je zapravo slatko, iako bi se naljutio kad bih mu to rekla.

Umjesto toga slegnem ramenima i odgurnem prstom uvenuli list paprati s jastuka na dvosjedu. „Stvarno si ovako uzbuđen zato što ćemo fotkati gomilu golih nogometaša?” Odmahujem glavom kao da ga uopće ne razumijem. „Radimo s nekim od najljepših ljudi na svijetu. Za mene je ljudsko tijelo sada samo kombinacija oblika i sjena.”

To, naravno, Jamesu ništa ne znači. Čim sam mu rekla da ćemo raditi kalendar za NFL-ov tim iz New Orleansa, i da će svi najbolji igrači sudjelovati kao foto-modeli, i to goli, Jamesa je uhvatila obožavateljska histerija. U njegovom slučaju to obično znači pušenje cigarete za cigaretom i neprekidno brbljanje.

Sad je već toliko napet da očito ni ne primjećuje kako ga vučem za nos. Frkne i povuče još jedan dim iz cigarete i škilji u mene kroz oblak duhanskog dima. „Nemam problema s golotinjom. Prilično sam se dobro držao kad sam morao lijepiti umjetne dragulje na Giannine grudi, iako su njene bradavice praktički zurile u mene dok sam radio.”

„To su stvarno bile fantastične grudi”, priznam prisjećajući se te prekrasne manekenke i kako je Jamesovo lice poprimilo boju paprike sve do korijena njegove tamnocrvene kose.

James je zadužen za šminku, zamagljiavanje, i ponekad za ukrašavanje naših modela. Pravi je profesionalac, ali nije imun. Neki od naših modela, bilo muških, bilo ženskih, napaljuju ga.

Za razliku od mene; ja sam cijelu ovu godinu bila toliko ravnodušna da sam gotovo sigurna kako bi mi neki tip mogao vitlati kurcem ispred lica i ne bih reagirala. Profesionalnost na stranu, to baš i nije dobro. Iskreno, pomalo me zabrinjava.

Višegodišnja loša iskustva sa spojeva i niti jedna ozbiljna veza ostavila su traga na meni, tako da se sada osjećam manjkavo i krhko. S pozitivne strane, imam posao koji volim i potkrovni stan u svojem omiljenom gradu, New Orleansu. Moj život je ispunjen i, iskreno, tek se zagrijavam. No svejedno, čini se da ne mogu izbjeći ove trenutke le-targije.

Nesvjestan mojeg unutarnjeg previranja, James kima glavom kao da se prisjeća Gianne, a onda uzdahne. „Sise nisu ništa prema ovom mučenju, Chess. Ovo su profesionalni nogometaši. Iz kluba za koji navijam”, dodaje znakovitim tonom, hladeći se rukom. „Isuse, što ako se zacrvenim, ili počnem mucati, ili učinim nešto jednako sramotno?”

„Ah, da.” Kao da sam zaboravila da je James strastveni obožavatelj američkog nogometa. Tijekom igračke sezone ne prestaje nabrajati rekorde tima ili govoriti o izgledima za ulazak u doigravanje i o tome tko je zajebao koji napad ili tko je njegov totalni junak zbog jedne pobjede, sve dok mi ne dođe da si otkinem ruku kako bih je udarila njime. „Nije ti lako, ha?”

Nešto me u izrazu lica očito odalo jer James naglo začepi usta i odmjeri me dugim pogledom. „Gaduro.”

Tada se nasmijem. „Preživjet ćeš. Tjedan dana će goli nogometaši paradirati ispred tebe, a zatim će sve to postati tek blijeda uspomena.”

„Tko kaže da želim da to bude samo uspomena?” James namreška nos. „Ja namjeravam uživati u ovome. A i ti bi trebala uživati.”

Nisam htjela raditi ovaj kalendar. James i ja trenutačno imamo previše posla, i već osjećam upozoravajući pritisak iza očiju koji najavljuje skori napadaj migrene.

Ne bih se trebala žaliti. Ovih par zadnjih godina uspjeh mi je praktički pao u krilo. Diplomirala sam grafički dizajn. Cyn, moja cimerica na koledžu, koja sada živi u New Yorku, završila je modni dizajn. Počela sam raditi fotke za njezinu kolekciju, i ljudima su se svidjeli i njeni i moji radovi. Stvari su se nakon tome počele odvijati same od sebe, no nisam požalila ni trenutka.

Da nisam iscrpljena, ne bih imala problema s obuzdavanjem gomile dječaka u tijelima golemih, mišićavih muškaraca – jer se većina sportaša s kojima sam dosad radila tako ponašala. Ali sada ne želim imati posla s time. Želim se uvući u krevet i spavati tjedan dana.

No James, koji radi i kao moj poslovni zastupnik, nažalost je inzistirao da prihvatim ovaj posao. Prihod ide u dobrotvorne svrhe, za obnovu kuća stradalima u poplavama ne samo na ovom području, nego i u ostalim dijelovima SAD-a. A budući da će u njemu biti naši domaći nogometaši kao od majke rođeni, ovaj kalendar će nedvojbeno biti veliki hit.

„Osim toga”, rekao mi je prošli tjedan preko telefona, „žele baš tebe. Bili su zadivljeni tvojim kalendarom s golim ribarima.”

Prilično sam sigurna da ih je zadivilo to što su fotke golih ribara postale viralne. Ali sam svejedno pristala. Neka ide sve k vragu.

„To je samo posao, Jamese”, kažem mu sada. Jer, iskreno, ne želim se uzbuđivati zbog muškaraca koje ne mogu imati. A slavni profesionalni nogometaši definitivno spadaju u tu kategoriju. Ja samo želim nekog normalnog, poštenog tipa koji radi neki običan posao i ima pametan mozak i spretan jezik. Slatki osmijeh ne bi škodio. Tražim li previše?

„Baš”, razvuče James. „A *gelato* je samo druga riječ za sladoled.”

Šokirano dahnem. „Zavežite gubicu, gospodine.”

Pozornost mi privuče jedva čujni zvuk lupanja po vratima. James skoči na noge kao da ga je netko uštipnuo. „Sranje, tu su!”

Nekoliko trenutaka samo stoji ondje lamatajući rukama, a onda ugasi cigaretu i uputi mi paničan pogled.

Nasmiješim se, iako osjećam napetost u obrazima. „Skuliraj se”, oštro mu zapovjedim.

„Hm. To je zapravo bilo deprimirajuće neučinkovito.” James lagano napući usne okružene gustom bradom.

„Ako će ti to pomoći, mogu ih ja nauljiti.”

On razrogači oči i uputi mi pogled pun užasnutog zgražanja. „Uskrati mi to i tjedan dana ću ti soliti kavu.”

„To je okrutno!”

„Upozorio sam te”, kaže frknuvši.

„U redu, u redu.” Zasmijuljim se i ustanem. „Ja ću ih pustiti unutra. Ako ti odeš otvoriti vrata, toliko ćeš im se ulagivati da nikad nećemo početi.”

„Ha-ha, jako smiješno.” Zakoluta očima, ali onda poravna odijelo. „Idem skuhati *espresso*. Misliš li da piju *espresso*?” James je ovisnik. Pozitivna strana njegove ovisnosti jest to što priprema fenomenalne napitke od kave. Svako jutro me dočeka kremasta bijela kava. Svaku večer pijem gorko-slatki *macchiato*.

„Iskreno, nemam pojma.” Ja uistinu nemam blagog pojma što nogometaši vole, a što ne vole. „Možda je bolje da se zasad držimo vode.”

„Chess, nismo takvi jadnici.” Izvuče iz hladnjaka pladanj pun hladnih narezaka.

„Isuse, ovo nije domjenak, nego snimanje.”

„Jedno ne mora nužno isključivati drugo.”

„Ako ti tako kažeš.” Pustim ga da petlja po pladnju s narecima. U prostranom stubištu koje vodi prema mojem potkrovlju zvuk jako odjekuje, pa stoga i prije nego što sam na pola puta do vrata kristalno jasno čujem sve što dečki govore.

„Možda je na zahodu ili tako nešto”, kaže duboki, sarkastičan glas.

„Super”, razvuče drugi glas. „Sad moramo čekati dok se ne posere. To bi moglo potrajati najmanje pola sata.”

Usporim korake nastojeći obuzdati smijeh i začujem nečiji patnički uzdah.

„Bože”, kaže tip s južnjačkim naglaskom, „ovi dečki kao da baš žele da ih vrijeđaš. Ovo je gotovo prejednostavno.”

Slažem se s njime, ali umalo iskočim iz vlastite kože kad netko počne lupati po vratima toliko snažno da se uplašim kako će ispasti iz šarki. Sad su već stvarno pretjerali.

„Stari!” poviče razdražljivi muškarac. „Skrati to i otvori vrata!”

Netko promrmlja nešto o pristojnosti, ali sad sam ljuta i krupnim koracima grabim prema vratima, spremna podsjetiti svoje nestrpljive goste na pravila ponašanja.

Otvorim naglo vrata i zateknem četiri ogromna tipa koji zure u mene. Osim po impresivnoj veličini, ne mogu biti različiti izgledom. Čovjek-planina koji stoji točno ispred mene ima gustu bradu, mušku punđu, i ruke prekrivene tetovažama, i izgleda kao da bi se osjećao ugodno u klubovima koje rado posjećujem. Također djeluje kao da mu je užasno žao, po čemu zaključim da je on preklinjao ostale da budu pristojni.

Pored njega je zgodni, vitki tip koji se veselo smiješi. Kratki dreadlocks strše mu iz glave kao kruna od trnja. Odmahuje tom glavom promatrajući zlatnog mladića pokraj sebe zajedljivim pogledom. Zlatni mladić se nepokajnički smiješi dok njegove svijetlosmeđe oči nestašno svjetlucaju.

Svi su zgodni, svaki na svoj način; izvrsni modeli za ovo što se spremamo raditi.

No najviše mi za oko zapne tip koji stoji iza njih, smrknuta izraza lica, i ja zastanem. Izgleda kao model s naslovnica, plamtećih plavih očiju i preplanula tena. Toliko je lijep da me zaboje zubi. I gleda me visoka, niz svoj savršeni nos, kao da ga moja nazočnost iz nekog razloga vrijeđa.

Njegovo mi je lice dobro poznato. Smiješilo mi se iz televizora i s reklamnih plakata, nastojeći mi prodati sportsku opremu, zdrave napitke, pa čak i stambene kredite. On je *quarterback*, vođa navale, kralj nogometnog tima, Finn Mannus ili „Manny”, kako ga zovu novinari. Čudan nadimak, budući da je tako prokleta zgodan.

Uhvati me kako buljim u njega i podigne obrvu kao da želi reći: „Da, znam. Ja sam sve to, i više od toga, ali da nisi ni pomislila upucavati mi se; imam pametnijeg posla.”

I ja imam pametnijeg posla. Odvratim pogled i proučim svoje ostale klijente. Svi me gledaju s različitom količinom očekivanja i nestrpljenja. Nadmoć i testosteron zrače iz njih poput sunčeve svjetlosti. Budem li im imalo popustila, preuzet će kontrolu nad ovim snimanjem. Vjerojatno neće ni opaziti da to čine; jednostavno su navikli preuzimati kontrolu nad situacijom.

Uspravim se i potrudim se sjetiti o čemu su ono govorili. Ah, da, o kenjanju. Krasno. Vrijeme je da uspostavim svoju nadmoć.

Finn

Lekcija koju sam naučio rano u životu glasi: katkad moraš pretrpjeti neka sranja. Najbolje je jednostavno stisnuti zube i prebroditi to što je brže moguće. Kao nogometaš moram često trpjeti razna sranja: fizičku bol, mentalnu iscrpljenost, zatupljujuća pitanja novinara, rigorozne dijete, nedostatak slobodnog vremena. Gledajući izvana, zapitali biste se zašto se, dovraga, itko želi baviti profesionalnim nogometom. Odgovor: jer je to jebeno najbolji sport na svijetu, a ja sam jebeno dobar u njemu.

Ali ima i dana, kao na primjer danas, kad me direktor marketinga mojeg tima zamolio – ne, zapovjedio mi – da poziram za kalendar, kad se zapitam koliko je zapravo jaka moja predanost nogometu.

Rečeno mi je da je ovo za dobrotvorne svrhe, što je jedan od razloga zašto sam pristao. Međutim, ja već dajem u dobrotvorne svrhe. Koristim svoje lice i svoje ime za promoviranje humanitarnih udruga koje štite djecu te zapostavljene i zlostavljane osobe. Ali kad moram pozirati gol za seksi kalendar osjećam se kao totalni debil.

Da stvar bude još gora, upravo stojim ispred fotografovih vrata s trojicom svojih suigrača, a on ih ne otvara. Lupam po metalnim vratima bočnim dijelom šake, i zvuk snažno odjekuje prostranim stubištem. Danas je tehnički moj slobodan dan. Mogao sam drijemati, namakati se u kadi – ne sudite prije nego što probate – ili igrati *Call of Duty* na PlayStationu.

A opet, ako nam ne otvori, nećemo mu morati pozirati. Meni ni iz džepa ni u džepa. „Zar smo došli u krivo vrijeme?” upitam preko ramena.

„Nismo”, kaže Dex, moj centar. „Štoviše, uranili smo par minuta.”

Super. Pušta nas da stojimo ovdje kao budale. „Nadam se da fotograf nema nekakav umjetnički ispad.”

Dex slegne ramenima, djelujući kao da se dosađuje. „Možda je na zahodu ili tako nešto.”

Jack Ryder, moj krilni hvatač, djeluje kao da je raspoložniji za zbijanje šala.

Jake ponovno poviče u vrata, lupajući po njima šakom. „Stari! Skrati to i otvori vrata!”

Da nisam toliko odsutan duhom, bilo bi mi neugodno. Nervozno koračam i pogledavam dolje prema stubama. Još stignemo pobjeći.

Nažalost, vrata se naglo otvore. Žena koja stoji ispred nas izgleda nadržano i pomalo zastrašujuće. Vitka je i visoka, možda metar i sedamdeset sedam, ali svejedno je petnaest centimetara niža od mene. Obrve su joj ravne poput strijela. To nije nešto što inače primjećujem na ženama, ali zbog toga ima opaki izraz lica, kao Amazonka koja se sprema za bitku, tako da ih je teško ne opaziti. Ili možda zato što nas gleda namršteno kao da pokušava odlučiti koga će od nas prvog raskomadati.

Njezine tamne oči naglo polete prema meni, kao da mi je pročitala misli. I, časna riječ, osjetim taj pogled skroz dolje u mudima. Nije lijepa. Ne, njeno usko lice i visok hrbat njezina nosa previše su oštri da bi izgledala lijepo. Zbog svoje ravne kose, crne kao tinta kod korijena i ljubičaste na vrhovima, zrači vibrom goth djevojke.

Ukratko, spada u vrstu djevojaka koje su me se klonile tijekom cijelog mogeg postpubertetskog života. A i ja sam se klonio njih. Nazovite to klišejom, nije me briga. To je jednostavno istina; žene koje izgledaju kao ona nikad nisu zanimali muškarci poput mene, a ja nikad nisam obraćao pozornost na takve ženske.

No svejedno mi se ubrza krv. Njezin intenzivni pogled ima moć. A moć je nešto što poštujem.

Čujem je u njenom hrapavom glasu kad konačno progovori. „Reci mi, molim te, što da skratim?”

To je glas koji asocira na seks, glas koji se ovije oko muškarčeve kite i povuče je. Sad apsolutno ne trebam reagirati na seksi glas. Pogotovo zato što nas ona očito doživljava kao gomilu neposlušnih dječaka.

Preuzmi kontrolu. Upravljaj situacijom. To je ono što inače činim. Uvijek. Zakoračim naprijed i vratim njenu pozornost na sebe. „Došli smo radi snimanja za kalendar.”

Ona izvije gornju usnu. „Pa, svakako nisam mislila da ste došli na grupno slikanje za dječju ligu, koje imam zakazano poslije.”

Slatko. Vrlo slatko. Čekaj. Što?

„Ti si fotograf?” Užas me pogodi kao šaka u utrobu.

Ona posprdno puhne, vidno iznervirana. „Nemojmo podržavati stereotipe, može, ljepotane?”

Utroba mi se ispuni peckavom vrućinom. Cijeli moj odrasli život zovu me ljepotanom. Navikao sam se na to i zapravo mi ne smeta kad me dečki zafrkavaju zbog mog izgleda. Ali me raspizdi kad mi to kaže ova žena, kao da sam nitko i ništa.

Ryder se zacereka. „Pročitala te, medeni.”

Ne, nije me pročitala. Ni najmanje. Ali ona misli da jest, i to me jebeno iritira. „Hej, rečeno nam je da se fotograf zove Chester Copper. Ispričavam se što sam pretpostavio da se radi o muškarcu.”

Ona se trzne kao da sam joj opalio pljusku, i između obrva joj se napravi borica. „Ja se uvijek predstavljam kao Chess. Nemam pojma kako je vaš voditelj službe za odnose s javnošću doznao moje pravo ime.”

Ne zavidim sirotom nesretniku kojem je izletjelo njeno puno ime. Ali mi je drago vidjeti da očito i ona reagira na mene. *Milo za drago, dušo.* „Vjerojatno zato što svakoga provjeravaju kako bi nas pošteđjeli luđaka.”

Chess me pogleda kao da sam joj dosadan i zakoluta očima. Sad kad sam joj dovoljno blizu, vidim da su tamnozelene. Jako tamne, ali kristalno bistre. Mislim da nikad nisam vidio tu nijansu zelene boje, i želim nastaviti gledati u njih.

Nemam pojma zašto to uopće opažam. Njezin izgled ne utječe na to hoće li obaviti svoj posao dobro ili loše. A to je jedini razlog zašto sam ovdje.

Pokraj mene, Jake se pomakne i obrve mu se spoje. „Chester Copper... To malo podsjeća na Chestera Copperpota iz *Gooniesa*”, dodaje Jake osvrćući se prema svima nama. „Sjećate se tog filma?”

Naša fotografkinja sočno opsuje, a ja jedva susprežem široki osmijeh.

„Da, kul film”, kaže Rolondo Ryderu. „Onaj mali koji je imao glavnu ulogu je glumio Samwiseja Gamgeeja kad je odrastao. Čovječe, koja jadna budala. Ja se nikad ne bih bacio u plamen Klete gore zato što mi se diže na nekog hobita.”

Dex, koji je dosad šutio, odmahne glavom uz vidno gnušanje. „Otišao je onamo kako bi spasio Međuzemlje od Saurona, glupane.”

„Ma kakvi”, tvrdi Rolondo. „Palio se na Froda, i to jako.”

Moj osmijeh raste. Kad ova dvojica počnu govoriti o filmovima, nikad ne prestaju. Što i Jake dobro zna pa iznervirano uzdahne. „Halo? Možemo li se, molim vas, vratiti na Gooniese i Chestera Copperpota? Znete, onog lika kojeg su pronašli cijelog smežuranog i smrskanog golemim kamenom?”

Chess se totalno zacrvni. „Da, znam”, protisne. „Moji roditelji su se upoznali na projekciji tog filma na otvorenom. Očekivali su dečka, a budući da je moja baka već bila izvezla sve moje dječje dekice...” Slegne ramenima kao da joj je dosadno, ali mi ne promakne napetost u tim vitkim ramenima. Raspižđena je.

„Stvarno su ti nadjenuli ime prema liku iz Gooniesa?” zgroženo upita Dex.

„Da.” Glas joj je napet i povrijeđen.

Ne mogu se odlučiti obožavam li njezine roditelje ili ih smatram luđacima. S jedne strane, svaka im čast na originalnosti. S druge strane, tko bi učinio takvo što svojoj djevojčici?

Rolondo si prošapće u bradu nešto o ludim bijelcima, no očito nedovoljno tiho jer se gospođica Chester naglo okrene i odjuri tim svojim dugim nogama prema ateljeu.

Nakon što razmijenimo poglede, i mi krenemo za njom.

Ovaj potkrovni stan zauzima polovicu cijelog zadnjeg kata u zgradi. To je golemi prostor golih ciglenih zidova i prozora s crnim industrijskim rešetkama. Unutra je i dio za stanovanje s masivnim kaučima od smeđe kože i jednim od onih stolića napravljenih od kvrgavog debla. Stari seoski stol za blagovanje smješten je nasuprot moderne, vrhunski opremljene kuhinje.

Podsjeća me na moj stan, i preplavi me neobični osjećaj kao da sam došao doma. Neke od dečki nije briga kako im izgledaju stanovi, pod uvjetom da je unutra golemi televizor i dobar kauč na koji se mogu izvaliti. Ali meni je stalo. Naši domovi su naša utočišta, a Bog nam je svjedok koliko smo rijetko ondje, tako da bismo trebali imati mjesto gdje ćemo uživati.

Chess zastane kod velikog jednonožnog stola pokraj zida prekrivenog policama koje su natrpane knjigama, raznim drangulijama i starim fotografskim kamerama. Na stolu se nalazi nogometna oprema: štitnici, lopte, kacige našeg tima, pa čak i štitnici za bradu i flasteri.

Očito će nas slikati u punoj sportskoj opremi, samo nigdje ne vidim dresove. Utroba mi se zgrči, a potiljak mi se počne ježiti kao kad predosjećam da ću biti oboren s leđa.

Neki mršavi tip čupave crvene brade žurno izađe iz kupaonice. Nosi žuti šešir i odijelo uskih hlača boje limete sa smeđim prugicama. Ništa neuobičajeno za New Orleans. Na neki čudan način, to me malo opusti.

„Ja sam James. Chessin pomoćnik. Ispričavam se zbog kašnjenja. Pušili smo na balkonu.” Naceri se i pogled mu polako i temeljito klizi niz Jakea. Vidno zbunjen, Jake se namršti, kao da nije siguran odmjera li ga ovaj lik ili ne. „Odnosno, ja sam pušio. Chess mi je samo pravila društvo.”

Chess podigne golemi foto-aparat. „Ne moraš im se opravdavati, Jame.” Uopće ne gleda u nas dok provjerava svoju opremu. „Ondje lijevo je svlačionica. Svučite se pa će vas James nauljiti.”

Odjednom kao da je sav zrak isisan iz sobe, i začujem jasno pucketanje u ušima. Moji dečki se također ukiye i razrogače oči u očitom šoku.

„Nauljiti?” Jedva to uspijem protisnuti kroz stisnute zube. Ovo je jebeno sjajno. Voditelj službe za odnose s javnošću nam je zaboravio spomenuti da ćemo se morati svući do gola. „Jebeš nas?”

Lice joj je bezizražajno kao i uvijek. „Kad ja nekoga jebem, on to zna, gospodine Mannus.”

Oh, kladim se da je tako. Ne bi me čudilo i da ostavlja tragove kandža na mudima nekog sirotog naivca. Moja se muda sućutno stisnu.

Jake, koji nikad nije imao dobar nagon za preživljavanje, prasne u smijeh. „Obožavam ovu curu.”

Zelene oči zabljesnu ispod ozbiljnih obrva pravde. „Ja nisam cura, gospodine Ryderu. Ja sam žena.”

Rolondo tiho oponaša hućanje publike na stadionu, i Dex ga udara laktom u rebra da ga ušutka.

„I čeka me posao koji trebam obaviti”, dodaje s toliko prezira da ne mogu držati jezik za zubima.

„Da pogodim”, lijeno razvučem. „Opsjednuta si potragom za Jednookim Williejem?”

Jake se zagrcne pokušavajući prigušiti smijeh, a Dex prijede dlanom preko brade kako bih suspregnuo osmijeh.

„Čovječe”, promrmlja Rolondo. „Sad si stvarno pretjerao.”

Prilično sam siguran da jesam. Niz leđa mi prostruje žmarci upozorenja, ali sam previše razdražen da bih se obazirao na njih. Izigrani smo, i sad se od nas očekuje da se svučemo kao poslušni dječaci? Nema šanse.

Chess mi polako prilazi. Neki od trenera napadačke postave zurili su u mene s manje intenziteta. Ali pred njima mi se nikad nisu ubrzali otkucaji srca. To me uznemiruje, no prije ću umrijeti nego dopustiti da ona to opazi. Položim ruke nisko na kukove i čekam neizbježnu eksploziju.

Ona se zaustavi ispred mene, dovoljno blizu da osjetim blagi miris sunca i zemlje, kao da je sjedila u vrtu i upijala svjetlost. Pogledi nam se ukrste. Očekujem da će me izribati, i možda i hoće – usne joj se razdvajaju kao da uvlači dah. Ali ne progovara. Samo stoji ondje i gleda u mene kao da se ukipila u mjestu.

Prostorija se ispuni nekom čudnom promjenom. Ne znam koji se kurac događa. Moja pozornost je fokusirana isključivo na Chess, i ni na što drugo. Njeno tijelo zrači toplinom koja obavija moje tijelo. I osjećam se kao da mi klizi vrućom rukom niz trbušne mišiće. Taj osjećaj je toliko intenzivan da mi se muda podignu, a kita oteža i nabrekne.

Koji jebeni kurac?

Ne mogu se pomaknuti. Sve moje moždane aktivnosti otputovale su na jug kako bi primale zapovijedi od moje rastuće kite. A dotična kita inzistira da se približimo Chess. Želi joj se službeno predstaviti.

Ne, ne, ne. Nema šanse.

Duboko udahnem, i njezin miris mi još jače pomuti mozak. U ozbiljnoj sam nevolji.

Gotovo sam joj zahvalan kad napokon progovori, ali senzualna hrapavost njezina glasa ne pomaže situaciji. „Da nešto pojasnimo, gospodine Mannuse. Vi ste sada u mojoj kući. Imamo posao koji trebamo obaviti. Ja ću obaviti svoj dio, vi svoj.” Njene tamne oči pretražuju moje. „Možeš zbijati proste viceve koliko god hoćeš, ali to te neće spasiti.”

Nisam ni mislio da hoće. Baš kao neizbježan sudar s linijskim braničem u punom naletu, slutim da će me gospođica Chess Copper obojiti i da će me to boljeti. Što je najgore, nisam siguran je li mi ta pomisao odbojna ili mi se pomalo sviđa.